

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a JUDr. Hanou Pipkovou v právní věci žalobce: **PRODET, spol. s r.o.**, se sídlem Praha 2, Rumunská 1798/1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.11.2010, č.j. 182164/2010/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10.11.2010 č.j. 182164/2010/KUSK, kterým bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu zamítnuto pro nepřipustnost odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Rakovníku ze dne 6.6.2002, č.j. Výst. 330-1225/02/Jar, o povolení odstranění stavby - budovy na pozemku st. 2409, k.ú. Rakovník, neboť dle žalovaného žalobce nebyl oprávněn podat odvolání z důvodu zániku zástavního práva.

Žalobce k skutkovým okolnostem v žalobě uvedl, že k výzvě žalovaného dne 7.6.2010 předložil výpis z katastru nemovitostí ze dne 11.11.2003, který dle žalobce osvědčuje existenci všech zástavních práv zatěžujících areál Dřevovýroby, je tedy toho názoru, že tato veřejná listina prokazuje, že ke dni 11.11.2003 nebyla zbořena budova na pozemku st. 2409.

Žalobce namítl, že správní spis žalovaného byl veden v rozporu s ust. § 17 správního řádu, neboť nebyl zhotoven spisový přehled, jednotlivé listiny nejsou číslovány, ztratily se přílohy (nespecifikované podání žalobce a fotografie), neexistuje soupis listin s určením data podání. Součástí správního spisu dle žalobce mají být listiny : soupis majetku a závazků společnosti REFRACER, s.r.o., který tvořil přílohu návrhu na prohlášení konkurzu v dubnu 2003, soupis konkursní podstaty ze dne 23.7.2003 úpadce REFRACER s.r.o., usnesení

Krajského soudu v Praze č.j. 38 K 26/2003-138 o povolení správce konkursní podstaty prodat budovu bez č.p. na parcele st. 2409, výpisy z katastru nemovitostí s vkladem vlastnického práva pro společnost TREEWEST s.r.o., řada dalších listin ze soudního řízení o prodeji zástavy, které probíhaly u Okresního soudu v Rakovníku při prohlášení konkurzu na majetek společnosti REFRACER. Tyto listiny dle žalobce prokazují, že budova na par. st. č. 2409 v době postoupení pohledávky existovala a žalobce tak „platně vstoupil do práv ČKA“. Správní orgán důkazy založené žalobcem do spisu neprovedl, přestože některé mají charakter veřejné listiny a namísto nich učinil skutková zjištění na základě fotografií pana Kivaly, který není účastníkem řízení, jako svědek nebyl nikým z účastníků navržen, přitom fotografie předložil šest let od zahájení odvolacího řízení.

Žalobce má za to, že došlo k opakovanému porušení zákona, pro které mělo být odvolacím orgánem rozhodnutí stavebního úřadu zrušeno, kdy zásadní vadu řízení spatřuje v tom, že správní orgán nepřizval do řízení žádného z jeho účastníků s výjimkou navrhovatele. Účastníci proto o řízení nevěděli a byla jim tak vědomě odepřena možnost hájit svá práva a oprávněné zájmy. Žalobce namítá absenci doručení rozhodnutí účastníkům řízení a vyznačením doložky právní moci na pravomocném rozhodnutí o povolení odstranění stavby. Dle žaloby bylo rozhodnutí o povolení odstranit stavbu vydáno bez zjištění skutkového stavu, neboť stavební úřad vydal rozhodnutí na základě pouhých kopií dvou listů výpisu z katastru nemovitostí (z celkových 15) a sdělení jednatele společnosti REFRACER, Ing. Perglera, že se jedná o demoliční kravín. Ve skutečnosti byly oba bývalé kravíny v areálu Dřevovýroby od roku 1995 postupně opravovány na velkokapacitní výrobu europalet a panelů. Ze soupisu hmotného a investičního majetku společnosti REFRACER ze dne 2.4.2003 dle žalobce vyplývá, že oba bývalé kravíny byly evidovány jako hala na výrobu panelů a výrobní halu společnosti Dřevovýroby.

Žalobce ohledně aktivní legitimace pouze odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 11 Ca 245/2005-91.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný vyzval žalobce k předložení smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 12.5.2003 a to k doložení žalobcem tvrzeného právního nástupnictví po ČKA, neboť na tuto listinu žalobce odkazoval v odvolání. Žalobce předložil výpis z katastru nemovitostí, aniž by jej žalovaný vyžadoval, přitom výpis z katastru nemovitostí není listina, na základě které mělo vzniknout žalobci zástavní právo k nemovitosti. Výpis z katastru nemovitostí neproказuje účinky „zástavního věřitelství“ ke dni 30.5.2005, kdy žalobce podal odvolání. Žalobcem uvedené listiny týkající se konkursního řízení společnosti REFRACER jsou součástí řízení u Okresního soudu v Rakovníku a nikoliv součástí správního spisu o odstranění stavby budovy kravína. Ze žaloby podle žalovaného není zřejmé, jakou vypovídací hodnotu mají uvedené podklady ve vztahu k žalobě.

Žalovaný uvedl, že vyzval Katastrální úřad pro Středočeský kraj k zaslání listin za účelem zjištění, zda ke dni 30.5.2005 existovala stavba kravínu na pozemku st. 2409 a také zástavní právo k pozemku parc. č. 4148 (původně st. par.č. 2409). Žalovaný dále prováděl dokazování ke zjištění doby odstranění stavby kravína na pozemku, kdy z leteckých snímků pořízených v letech 2001 a v červenci 2002 zjistil, že stavba kravína byla odstraněna v roce 2002, krátce po vydání rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 6.6.2002 o povolení demolice. Tuto skutečnost dle žalovaného prokazuje letecký snímek ze dne 9.7.2002. Jakkoliv Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 7As 49/2010-67 ze dne 6.8.2010 vyslovil názor, že v daném případě je možný pouze postup podle § 92 odst. 1 správního řádu z důvodu opožděnosti odvolání žalobce, který se s obsahem rozhodnutí stavebního úřadu seznámil nejpozději dne 14.4.2004, žalovaný byl povinen v řízení pokračovat a pro své rozhodnutí si opatřovat další podklady, ze kterých vyhodnotil odvolání žalobce jako nepřipustné, byť ne jako opožděné, jak

judikoval Nejvyšší správní soud. Dle žalovaného však postup podle § 92 odst. 1 správního řádu pro další řízení byl dodržen.

Žalobce v rámci nařízeného jednání uvedl, že odvolání nebylo podáno opožděně, neboť lhůta k odvolání běžela od okamžiku, kdy mu bylo řádně doručeno rozhodnutí stavebního úřadu. K demolici stavby došlo koncem roku 2003 v průběhu konkurzního řízení, tato skutečnost byla podkladem pro výmaz stavby v katastru nemovitostí.

Žalovaný při jednání soudu uvedl, že během řízení o kasační stížnosti vedl na základě rozsudku Městského soudu v Praze čj. 9 Ca 295/2008-44, ze dne 17.2.2010, správní řízení a prováděl dokazování, výsledek kasačního řízení (rozsudek NSS ze dne 6.8.2010, čj. 7 As 49/2010-67) mu nebyl ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí znám.

Ze správního spisu plynou tyto pro rozhodnutí podstatné skutečnosti :

Dne 23.2.2002 společnost REFRACER, s r.o., podala u Městského úřadu v Rakovníku žádost o vydání rozhodnutí o povolení odstranění stavby - haly pro chov dobytka (čtyřřadého kravína) na pozemku parc. č. 2409 v k. ú. Rakovník z důvodu kritického stavebně-technického stavu objektu.

Rozhodnutím Městského úřadu v Rakovníku ze dne 6.6.2002, č.j. Výst.330-1225/02/Jar, povolil stavební úřad žadateli odstranění předmětné stavby s odůvodněním, že po přezkoumání předložené žádosti, jejím projednání s účastníky řízení a s dotčenými orgány státní správy bylo zjištěno, že odstraněním předmětné stavby nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení ani zvláštními předpisy. Námitky známých účastníků řízení nebyly v řízení uplatněny. Dne 19.6.2002 Městský úřad Rakovník oznámil, že toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14.6.2002.

Dle úředního záznamu žalobce dne 14.4.2004 nahlédl do správního spisu stavebního úřadu o žádosti o odstranění stavby a byla mu mimo jiné poskytnuta kopie žádosti o odstranění stavby a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 6.6.2002 o povolení odstranění stavby.

Dne 30.5.2005 bylo Městskému úřadu v Rakovníku doručeno odvolání žalobce proti rozhodnutí o povolení odstranění stavby. Odvolání bylo odůvodněno tím, že v době zahájení správního řízení byl sice dotčený areál ve vlastnictví společnosti REFRACER, s.r.o., avšak byl zatížen zástavními právy ve prospěch České konsolidační agentury, České správy sociálního zabezpečení, Finančního úřadu v Rakovníku a dalších subjektů. Stavební úřad dle žalobce postupoval způsobem, který zcela vyloučil, aby se o probíhajícím řízení dozvěděly a mohly se jej aktivně zúčastnit osoby, které měly být podle stavebního zákona jeho účastníky a jejichž práva a právem chráněné zájmy byly výsledným rozhodnutím dotčeny. Nepřibráním osob do řízení, přestože o jejich existenci správní orgán věděl, správní orgán porušil zákon. Správní orgán se dle žalobce nezabýval zjišťováním skutkového stavu, upustil od ústního jednání a místního šetření a vydal rozhodnutí o odstranění stavby, aniž by postupoval podle zákonné úpravy. Vydané rozhodnutí nebylo doručeno ani těm subjektům, jimž správní orgán postavení účastníka řízení přiznal. Žalobce uvedl, že je právním nástupcem České konsolidační agentury z titulu uzavření smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 12.5.2003.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 10.11.2010, č.j. 182164/2010/KUSK, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Rakovníku ze dne 6.6.2002, č.j. Výst. 330-1225/02/Jar, jako nepřipustné podle § 92 odst. 1 správního řádu. Žalovaný zkoumal

aktivní legitimaci žalobce ke dni podání odvolání, tedy dne 26.5.2005, která by dle žalovaného byla dána pouze tehdy, pokud byl žalobce povolením odstranit stavbu dotčen na svých právech. K výzvě žalovaného Katastrální úřad v Rakovníku zaslal ohlášení změny údajů o budově bez č.p. na pozemku st. č. 2409, podané dne 30.3.2005 návrhatelem TREEWEST s.r.o., sp. zn. Z 2429/05, ve kterém je uvedeno, že jedna z budov, která byla koupena dne 15.12.2003 od správce konkursní podstaty úpadce REFRACER s.r.o., již neexistuje. Dle ohlášení měla být zbourána v roce 2002 na základě rozhodnutí o odstranění stavby ze dne 6.6.2002. Následně byl pozemek přechíslován na pozemek č. 4148 z důvodu odstranění stavby na stavebním pozemku č. 2409. Dále byl žalovanému zaslán návrh na vklad do katastru nemovitostí ze dne 9.5.2005 na základě smlouvy o prodeji nemovitostí ze dne 29.4.2005 uzavřená mezi TREEWEST s.r.o. jako prodávajícím a ANEXIA s.r.o. jako kupujícím. V čl. 1 kupní smlouvy prodávající prohlašuje, že na základě kupní smlouvy ze dne 15.12.2003 je výhradním a neomezeným vlastníkem nemovitostí, mezi kterými je uveden také pozemek par.č. 4148, a že na nemovitostech nevážnou žádné právní vady jako zástavní a věcná práva. Právní účinky vkladu vznikly ke dni 9.5.2005. Dle daných listin měl žalovaný za prokázané, že pozemek par. č. 4148 nebyl ke dni 9.5.2005 zatížen zástavním právem. V odvolání žalobce tvrdil, že je právním nástupcem ČKA, která v době vydání rozhodnutí o povolení demolice stavby byla zástavním věřitelem společnosti REFRECER s.r.o. Dle žalovaného smlouva o postoupení pohledávky nezakládá právo na účast v řízení vedeném podle stavebního zákona, zástavnímu věřiteli však náleží právo být účastníkem řízení, neboť je nositel tzv. jiného práva k nemovitosti ve smyslu § 139 písm. f) zákona č. 50/1976 Sb., o územním a stavebním řízení (dále jen „stavební zákon“). Žalovaný dále posoudil, zda ke dni podání odvolání měl žalobce v zástavě pozemek se stavbou, která byla předmětem demolice. Z listin předložených katastrálním úřadem bylo dle žalovaného „evidentní“, že ke dni podání odvolání dne 26.5.2005 a ke dni 30.5.2005 již předmětný pozemek nebyl zatížen zástavním právem, což plyne dle žalovaného ze smlouvy o prodeji nemovitostí mezi společnostmi TREEWEST a ANEXIA. V době podání odvolání také byla vymazána stavba kravína na pozemku z důvodu její demolice a to k ohlášení TREEWEST s.r.o. Ke dni podání odvolání tak dle žalovaného žalobce neměl zástavní právo k pozemku ani k budově. Zároveň z leteckých snímků pořízených K-AIR Milan Kivala dne 31.7.2001 a ze dne 9.7.2002 je zřejmé, že nejpozději dne 9.7.2002 budova haly již neexistovala. K odstranění stavby došlo krátce po vydání rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby, které bylo vykonatelné dne 14.6.2002. Faktické odstranění stavby odpovídá i údajům uvedeným v záznamu změny údajů o budově evidované na Katastrálním úřadě v Rakovníku. Ostatně v povolení odstranění stavby je jako podmínka uvedeno, že stavba bude odstraněna do konce června 2002. Pokud ke stavbě na pozemku par.č. 2409 vázlo v minulosti zástavní právo, potom zástavní právo dle žalovaného zaniklo dnem odstranění stavby, která byla zástavou, tj. nejpozději dnem 9.7.2002, kdy byl pořízen letecký snímek prázdného pozemku, neboť zástavní právo zaniká zánikem zástavy podle § 170 odst. 1 písm. b) občanského zákona. Zástavní práva k budově proto nemohla přejít na žalobce, protože v době uzavření smlouvy mezi ČKA a žalobcem, tj. ke dni 12.5.2003 již budova fyzicky neexistovala. Žalobce se tak neprokázal ke dni podání odvolání ze dne 26.5.2005 jiným právem ve smyslu § 139 písm. f) stavebního zákona, které by založilo právo na postavení účastníka řízení.

V dané věci již opakovaně rozhodl zdejší soud.

Rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 11 Ca 245/2005-91 ze dne 23.3.2006 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 1.8.2005, kterým zamítl jako nepřipustné odvolání žalobce proti rozhodnutí o povolení odstranění stavby, a to pro vadné doručení rozhodnutí o odstranění stavby.

Rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 9 Ca 295/2008-44 ze dne 17.2.2010 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 30.4.2008, kterým zamítl jako nepřipustné odvolání žalobce proti rozhodnutí o povolení odstranění stavby, a to pro nesprávnou aplikaci zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, namísto nového správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb. Podle rozsudku měl žalovaný zvážit postup podle § 90 odst. 4 nového správního řádu, ve spojení s § 66 odst. 1 písm. f) téhož zákona, tj. bez dalšího zrušit odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu a řízení zastavit, neboť skutečnost, od níž žalobce tvrzený nárok na náhradu škody vůči státu odvíjí (předčasné vyznačení doložky právní moci na rozhodnutí stavebního úřadu), nemůže být rozhodnutím žalovaného nijak ovlivněna. Dále soud konstatoval, že pokud došlo k odstranění stavby, a tím i k zániku zástavního práva váznoucího na této nemovitosti (§ 170 odst. 1 písm. b) občanského zákoníku) dříve, než byla mezi žalobcem a Českou konsolidační agenturou uzavřena smlouva o postoupení pohledávky zajištěné zástavním právem k předmětné budově, nemohlo na žalobce zástavní právo platně přejít, protože v době uzavření smlouvy již neexistovalo. V takovém případě by se žalobce nemohl účinně domáhat ani postavení účastníka daného řízení, neboť mu nikdy nesvědčilo jiné právo ke stavbě ve smyslu § 139 písm. f) stavebního zákona, které by podle § 97 odst. 1 stavebního zákona zakládalo jeho účast na řízení.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, a to v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán; vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.).

Podle § 54 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „starý správní řád“) je třeba podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, nestanoví-li jinou lhůtu zvláštní právní předpis.

Podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „správní řád“) opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.

Podle § 88 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) k odstranění stavby, pokud nebylo nařízeno, je třeba povolení stavebního úřadu. O povolení může žádat vlastník stavby.

Podle § 97 odst. 1 stavebního zákona jsou účastníky řízení podle § 85 až 96 osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně sousedních pozemků a staveb na nich, a jejichž práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny, a dále osoby, které na návrh stavebníka budou odborně vést realizaci stavby nebo vykonávat odborný dozor (§ 44 odst. 2 a 3).

Podle § 170 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, zástavní právo zaniká zánikem zástavy.

Předmětem přezkumu je rozhodnutí, jímž bylo správním orgánem zamítnuto odvolání pro důvodu nepřipustnost dle § 92 odst. 1 správního řádu. Podstatnou otázkou v řízení o odvolání je však především a ponejprv řešení včasnosti odvolání žalobce.

Včasnost odvolání přezkoumal v nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 49/2010 – 67, ze dne 17. 2. 2010, v kterém konstatoval, že *se žalobce nejpozději dne 14. 4. 2004, kdy byl nahlížen do správního spisu, s obsahem rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 6. 6. 2002 prokazatelně seznámil, což je zřejmé i z obsahu jím podaného odvolání ze dne 26. 5. 2005. okamžikem, kdy se stěžovatel seznámil s obsahem rozhodnutí, vznikla fikce oznámení rozhodnutí stavebního úřadu stěžovateli a od tohoto data (14. 4. 2004) započala běžet lhůta pro podání odvolání.*

Otázkou fikce oznámení prvostupňového rozhodnutí opomenutému účastníku řízení se z důvodu roztržičnosti právních názorů na tuto problematiku zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu a v rozsudku ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007- 118, vyslovil právní závěry, které dopadají i na situaci žalobce, uvedl, že „*byl-li ale účastník skutečně v řízení správním opomenut (a jeho procesní obrana -odvolání nebo návrh na obnovu řízení - byla nesprávně zamítnuta pro nepřipustnost), vychází soud obdobně z úvah a argumentace naznačené v bodě třetím. Může tedy žalobu proti zamítnutí odvolání nebo zamítnutí návrhu na obnovu sám zamítnout (zpravidla pro opožděnost) jen v těch případech, kdy opomenutý účastník, ač prokazatelně znal obsah rozhodnutí dostatečně a včas, nevyužil řádně a ve lhůtách počítaných od seznání obsahu rozhodnutí opravné prostředky, které zákon účastníkovi dává (odvolání, návrh na obnovu řízení), jinak řečeno tehdy, proběhly-li lhůty pro opravné prostředky počítané od fikce oznámení marně... „*

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 49/2010 – 67, v této věci konstatoval, že vzhledem k tomu, že žalobce podal odvolání více než rok poté, kdy se prokazatelně seznámil s obsahem prvostupňového rozhodnutí, měla mít opožděnost jako důvod zamítnutí odvolání v prvním odvolacím řízení přednost před případnou nepřipustností, neboť otázka existence či neexistence právního titulu (§ 170 odst. 1 písm. b) zákona o. z.), od něhož žalobce své účastenství ve stavební řízení odvozoval, není případem zcela zjevné nepřipustnosti, když z obsahu správního spisu nebylo zřejmé, kdy byla předmětná budova fakticky zbourána. I za situace, kdy by bylo zjevné, že žalobci svědčil titul, od něhož mohl odvozovat své účastenství v předmětném stavebním řízení, a proto by zcela nepochybně bylo nezákonným rozhodnutím stavebního úřadu zasaženo do jeho práv, přichází v úvahu pouze postup podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu.

S ohledem na závěry citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu, který uvedl, že i v případě, že předmětem žaloby je rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro nepřipustnost, soud může sám zamítnout žalobu proti zamítnutí odvolání, když shledá, že odvolání bylo podáno opožděně.

Skutečnost, že odvolání žalobce bylo podáno opožděně, konstatoval v této věci již Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku (7 As 49/2010 – 67), správní orgán měl odvolání zamítnout právě z tohoto důvodu, a posuzování účastenství žalobce v stavebním řízení bylo již nadbytečné.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce se nejpozději dne 14.4.2004, kdy byl nahlížen do správního spisu, prokazatelně seznámil s obsahem rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 6.6.2002 o povolení odstranění stavby, neboť daného dne mu byla stavebním úřadem při nahlížení do spisu k jeho žádosti poskytnuta kopie tohoto rozhodnutí. Odvolání však žalobce podal teprve dne 26.5.2005, tedy déle než 1 rok po seznámení se s obsahem odvoláním napadeného rozhodnutí o povolení odstranění stavby. Okamžikem, kdy se žalobce seznámil s obsahem rozhodnutí, vznikla fikce oznámení rozhodnutí stavebního úřadu žalobci a od tohoto data (14.4.2004) započala běžet 15 denní lhůta pro podání odvolání dle § 54 odst. 2 správního řádu. Oznámení správního rozhodnutí ve smyslu § 54 odst. 2 starého správního řádu nelze vykládat pouze ve smyslu doručení poštovní přepravou nebo elektronickým přenosem, nýbrž jakékoliv seznámení se s obsahem rozhodnutí účastníkem tak, že *účastník seznal s*

dostatečnou jistotou obsah vydaného rozhodnutí, především tedy, kdy a kým bylo vydáno, jak jej lze identifikovat, jakým způsobem a v jakém rozsahu mu takové rozhodnutí zasahuje do práv, a měl tedy účinnou možnost se proti němu účinně bránit opravnými prostředky (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 – 118). Jestliže se tedy žalobce prokazatelně dne 14. 4. 2004 seznámil s obsahem odvoláním napadeného rozhodnutí, následným doručením rozhodnutí stavebního úřadu do datové schránky žalobce, nezačala mu běžet nová lhůta k podání odvolání, jak se mylně žalobce domníval.

Žalobce podal odvolání více než rok po seznámení se s obsahem prvostupňového rozhodnutí, proto měl odvolací orgán při prvním rozhodnutí postupovat podle ust. § 60 starého správního řádu. Jelikož však rozsudek městského soudu, jímž bylo rozhodnutí o odvolání zrušeno, a věc byla vrácena odvolacímu orgánu k dalšímu řízení, byl vydán až po účinnosti správního řádu, žalovaný rozhodoval nadále podle správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) v souladu s ust. § 179 odst. 1 správního řádu, konstatoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2010, č. j. 7 As 49/2010 – 67. K důvodům zamítnutí odvolání se v rozsudku uvádí, že opožděnost, jako důvod zamítnutí odvolání měla mít v daném případě přednost před případnou nepřípustností odvolání z důvodu neexistence právního titulu (§ 170 odst. 1 písm. b) občanského zákoníku), od něhož žalobce odvozoval své účastenství ve stavebním řízení. I za situace, kdy by bylo zjevné, že žalobci nesvědčil titul, od něhož mohl odvozovat své účastenství v předmětném stavebním řízení, a proto by bylo nezákonným rozhodnutím stavebního úřadu zasaženo do jeho práv, byl by žalovaný povinen odvolání žalobce zamítnout podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu pro opožděnost. Žalovaný sice aplikoval ust. § 92 odst. 1 správního řádu, avšak odvolání zamítl pro nepřípustnost nikoli pro opožděnost. Jelikož se jedná o druhý důvod v rámci daného ustanovení, nejedná se o nesprávnou aplikaci § 92 odst. 1 správního řádu, neboť neměla vliv na právní postavení žalobce, proto v souladu s rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 25/2007 – 118 soud žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť byly dány podmínky pro zamítnutí odvolání žalobce podle § 92 odst. 1 správního řádu i když ne pro nepřípustnost ale pro opožděnost odvolání.

Soud se nezabýval žalobními námitkami, týkajícími se existence zástavního práva v době podání odvolání, jelikož *i za situace, kdy by bylo zjevné, že stěžovateli svědčil titul, od něhož mohl odvozovat své účastenství v předmětném stavebním řízení, a proto by zcela nepochybně bylo nezákonným rozhodnutím stavebního úřadu zasaženo do jeho práv a postup podle ust. § 90 odst. 4 správního řádu by proto nebyl možný, neboť přichází v úvahu pouze postup podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu* (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 49/2010 – 67). Ze stejného důvodu dokazování výsledkem svědka Kivaly a listinami navrženými žalobcem majícími prokázat jeho účastenství v stavebním řízení považuje soud za nadbytečné.

Nad rámec výše uvedeného lze konstatovat, že žalobce v rámci nařízeného jednání uvedl, že stavba byla odstraněna v roce 2003, tedy ještě před samotným podáním jeho odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst.1 s.ř.s. Žalovaný byl ve věci úspěšný, avšak náklady řízení mu nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. listopadu 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková